

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמןאיחור של חמש דקות
גם הוא איחור

הרב נחום קפלן

לאחר חתונתי בשנת תשכ"ח (1968), התחלתי ללמוד בכולל האברכים של חב"ד בשכונת קראון הייטס. הכולל היה חדש יחסית ומנה קבוצה קטנה של כעשרה אברכים בלבד, שתפסו כמה שולחנות בבית המדרש שב-770, שם ישבנו ולמדנו תורה בחברותא. אולם, בשבוע שבו התחתנתי התקיימו עוד חמש חתונות, וכך גדלה הקבוצה בבת אחת בחמישים אחוז. היה ברור שתוך זמן קצר, החדר שהוקצה עבורנו לא יהיה מסוגל להכיל את כל מי שיבקש להצטרף לכולל. מאחר שהכולל פעל בחסות ה"מרכז לענייני חינוך", הזרוע החינוכית של תנועת חב"ד, פניתי לרב חיים מרדכי חדקוב, מזכירו הראשי של הרבי, כדי לדון בבעיה. הסברתי את הבעיה, והצעתי פתרון משלי: "מעבר לכביש יש בניין אותו רכש ה'מרכז' זה לא כבר. תן לנו אישור להיכנס לבניין ההוא וללמוד שם". הרב חדקוב שמע את הדברים ואמר, "אחזור אליך עם תשובה".

למחרת הוא קרא לי, ושאל, "מי ייקח על עצמו את האחריות על הפעילות בבניין? האם תסכים לקחת זאת על עצמך? אם כן, אתן לך את המפתח". "מה עלי לעשות בדיוק?", שאלתי, והוא הסביר, "לפתוח את המקום בבוקר, ולנעול בערב". הסכמתי וקיבלתי לידי את המפתח. העברנו כמה שולחנות וכסאות לבניין, והתיישבנו ללמוד. כעבור כחודש ימים, אחרי שסיימתי להתפלל תפילת מנחה ועשיתי את דרכי חזרה לעבר בניין הכולל, ראיתי לפתע את הרבי יוצא מהבניין בלוויית שניים ממזכיריו. הוא לא אמר דבר, אך כאשר חלף על פניי, הסתכל עלי במבט מאוד רציני ונוקב.

כאשר נכנסתי פנימה, מצאתי שניים מחברי הכולל שנראו מוכי תדהמה. "הרבי בדיוק היה כאן", גמגם אחד מהם.

מסתבר שהרבי ערך ביקור פתע כדי לבחון את המקום מקרוב. הוא הסתובב בין השולחנות, הסתכל על הספרים, שאל את שני האברכים הבודדים ששהו במקום מה הם לומדים, ויצא החוצה.

"אוי ואבוי", חשבתי לעצמי. הרבי נכנס בדיוק בשעה אחת וחצי בצהריים, כאשר הלימודים בכולל היו אמורים להתחדש, אולם רק שני האברכים הללו היו נוכחים. ידעתי שיהיו לכך השלכות.

ואכן, כצפוי, נקראנו כולנו להתייצב במשרדו של הרב חדקוב.

"הרבי הגיע לבקר בכולל, והוא מאוד התאכזב", הודיע לנו הרב חדקוב. "ראשית, הוא ביקש לדעת

«

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

ואשתו יכולים או צריכים לעשות. אך אז עלה בדעתי שלמעשה, המסר של הרבי לו ולאשתו הוא שבתור הורים, כבר ניתנה להם היכולת להתמודד עם המצב. אכן, הם היו אסירי תודה לשמוע את המסר הזה, ובסופו של דברים העניינים הסתדרו לטובה.

המסר הזה נוגע לכולנו בתור הורים. הוא מלמד שלכולנו יש את היכולת להתמודד עם האתגרים המתעוררים בנוגע לחינוך ילדינו. ניתן לנו הכוח הדרוש להגיב לכל מצב שבו ניתקל. לעתים אנו עלולים לחשוב שזה מעבר לכוחותינו, ושאינן לנו את היכולת להכיל את המצב, אך הרבי מדגיש שלא כך הדבר; אם נבטח בה', הוא בוודאי יסייע לנו לקבל את ההחלטות הנכונות.

לאורך השנים, הזדמן לי לתת את העצה הזו להורים רבים. כאשר הם מספרים לי שהם חשים שהמצב גדול עליהם ושאינן להם כוחות להתמודד, אני אומר להם, "אם הקב"ה שלח אליכם את האתגר הזה, הוא גם שלח לכם את היכולת להתמודד איתו ולעמוד בניסיון. דעו לכם, שבכוחכם לצלוח את המצב ולצאת מחוזקים."

הרב נחום קפלן הוא מנהל המשרד החינוכי מטעם ה"מרכז לענייני חינוך", הוועד החינוכי של תנועת חב"ד, המעניק הדרכה והכשרה מקצועית לרשת בתי הספר של חב"ד. הוא רואיין שלוש פעמים במהלך החודשים אלול תש"פ - טבת תשפ"א (2020).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ח (1988) — במהלך שיחה שנשא בתענית שבעה עשר בתמוז, הזכיר הרבי מנהג שלא נתפרסם ברבים, לפיו יש הלומדים בימי הצומות את פרשת היום בנ"ך. הרבי ביאר שכאשר לומדים את העניין כפי שהוא בתורה, מאיר אז בגילוי הטוב שבכל דבר, וגם בנוגע לצומות אלו, מתגלה אז עניינים של הצומות כפי שהם עתידים ליהפך "לששון ולשמחה ולמועדים טובים".¹

י"ז תמוז

1 ספר השיחות תשמ"ח ב, עמ' 547, הערה 63

מדוע אין לכם ספרייה. יש לכם רק את הספרים שבהם אתם לומדים, אך מה אם תצטרכו לבדוק משהו ולעייין במקורות אחרים? שנית, מדוע כל אחד לומד משהו אחר? עליכם ללמוד נושא אחד, כולם ביחד. דבר שלישי, איפה היו כולם?"

אחר כך הוא פנה אלי, "הרבי אמר שאמסור לך, קפלן, שאיחור של חמש דקות, גם הוא איחור."

לקחתי את הדברים הללו לתשומת לבי, ואותה הערה של הרבי, ש"איחור של חמש דקות גם הוא איחור" הפכה מאז להיות נר לרגליי לאורך חיי, מזה חמישים ושתיים שנה.

במהלך תקופת לימודי בכולל, פנה אלי פעם אב שהתמודד עם בעיה בנוגע לבתו, אחרי שזו התרחקה מדרך התורה. הדבר גרם עוגמת נפש מרובה לו ולאשתו. הוא כבר כתב לרבי בנושא זה, ואף קיבל את ברכתו, אך הוא היה נואש לדעת מה עליו לעשות כדי לסייע לבתו. הוא ביקש ממני שאפנה אל הרבי למענו, ואבקש את עצתו.

שאלתי את הרב חדקוב אם אוכל לפנות אל הרבי בדרכו חזרה מבית הכנסת אחר התפילה אל חדרו. מפעם לפעם אנשים נהגו לעשות זאת, אולם לא רציתי לנהוג כך מבלי לקבל רשות מפורשת מראש. הרב חדקוב אמר לי, "עמוד במרחק ניכר, במקום שבו הרבי יוכל לראותך. אם הוא יביט בך, תוכל לראות בכך הזמנה לגשת אליו."

עשיתי כעצתו, ונעמדתי במרחק מה מהמקום שבו היה הרבי צפוי לעבור. נתקפתי התרגשות רבה - ברכיי ממש רעדו ונקשו זו בזו, תוך כדי שניסיתי להסדיר את מחשבתי ולנסח את הדברים שאומר לרבי.

כשחלף על פניי, הבחין בי ושלח לעברי מבט תוהה, כשואל, "רצית משהו?"

ניגשתי אליו, והצגתי את שאלתו של האב. תגובת הרבי הייתה, "הקב"ה נותן להורים את הכוחות להתמודד עם ניסיונות מעין אלו. כמאמר חז"ל, 'אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו'. עליהם לשקול כיצד להגיב ולנהוג, וה' ינחה אותם בדרך הישרה."

הרבי המשיך בדרכו, ואני תהיתי מה לומר לאותו אב, שכן שאלתו לא נענתה; הרבי לא אמר מה הוא

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org